

Första söndagen i advent – håll er vakna och stå fasta!

”Herre, du är ju vår Fader, vi är leret, och du är den som har danat oss, vi är allesammans verk av din hand” (Jes 64:8). Gud har skapat oss till sin avbild. Vi är som leran i krukmakarens hand. Så länge vi lever vill Gud fortsätta att forma oss mer och mer efter sin avbild. Mer och mer kan vi bli honom lika. För att göra det ännu lättare för oss vill han bli människa, så att vi kan se Gud i mänsklig gestalt och höra Gud tala i mänskliga ord. Just nu under adventstiden förbereder vi oss på Guds människoblivande. Med hela kyrkan, ja, med hela skapelsen väntar och ber vi: Kom, Herre och förnya världens ansikte; hjälp oss i denna svåra tid av pandemi. ”Gud är trofast, han som har kallat er till gemenskap med sin Son Jesus Kristus, vår Herre” (1 Kor 1:9), skriver Paulus för att påminna oss om vår djupaste kallelse. Under advent får vi förbereda oss på att ta emot Guds enfödde Son på ett ännu djupare sätt, så att vi kan formas till en ännu större likhet med honom. Samtidigt måste vi lita på Faderns trofasthet, han som med stor kärlek och omsorg försöker forma oss till en allt djupare Kristus-likhet. Frågan är bara: är vi villiga till detta och vill vi vara lika formbara som leret, så att den himmelske Krukmakaren kan göra ett nytt och unikt mästerverk av oss?

I de heliga ser vi att Krukmakaren kan göra något underbart av allt mänskligt material. Guds nåd kan verkligen göra underverk av oss svaga och medelmåttiga varelser. I dagens läsning talar Paulus två gånger om den fasthet som gör att Guds verk kan fastna och förbli kvar i oss. Vittnesbördet om Jesus och hans ständiga omsorg om oss ger vårt liv fasthet och stadga, en ”sådan fasthet hos er att det inte saknas något i era nådegåvor” (1 Kor 1:6-7). Om vi öppnar oss för Guds nåd och tar emot hans nådegåvor, om vi blir kvar i Jesus, så fastnar vi så att säga i honom. Vi blir fast. Vi gläder oss över att få tillhöra honom. Just denna fasthet och beständighet i Jesus är så viktig i vår tid, då allt är så flytande och obeständigt. Men Guds nåd och kärlek i Jesus står fast till evig tid. ”Han skall också ge er fasthet ända till slutet” (1 Kor 1:8). Just under denna svåra tid behöver vi denna styrka och fasthet.. Från Guds sida strömmar alltid nåd och kärlek ner över oss. Han formar oss milt, ömt och bestämt till en allt större skönhet och godhet, men vi måste låta oss formas, låta oss omskapas, så att Jesus blir mer synlig och tydlig, hörbar och märkbar i oss och i allt vad vi säger och gör. Därför måste vi stå fasta, förbli i honom och så finna vår största glädje i att vara hos honom.

”Håll er vakna” (Mark 13:33, 35, 37), säger Jesus tre gånger i dagens evangelium. Advent är en tid av vaksamhet. Vi vakar och ber. Vi längtar och ser fram emot Guds födelse till världen och till var och en av oss. Det är så lätt att dras bort från det väsentliga i livet och fastna i oväsentligheter och allt slags trams och tjafs. Advent hjälper oss att se fram mot Herrens trefaldiga ankomst: födelsen i

Betlehem, födelsen i mitt hjärta och födelsen till det eviga livet vid tidens slut. Advent har en speciell atmosfär och stämning. Det är inte minst tydligt i vår kulturkrets, Första advent och dess stämning lockar folk till kyrkan, men i år är det mycket svårare. Vad är det då med advent som fånglar och fascinerar människor? Är det de vackra psalmerna, de tindrande ljusen i en mörk och dyster tid? Det har sin betydelse, men säkert finns det något djupare bakom denna stämning. En längtan efter en värld, där godhet, sanning och skönhet råder, alltså till Guds rike. Det är det rike som Jesus vill ge oss del av. Det är det rike som kommer. Det är dess Herre som är i antågande. ”Se till att ni håller er vakna, ni vet inte när tiden är inne” (Mark 13:33).

Advent talar inte bara om Betlehem utan också om Stockholm och Övik, ja, om varje plats där människor bor som behöver Jesus och hans frälsning. Det är i våra hjärtan han vill födas. Det är vårt hjärta som skulle vara hans krubba. Det är in i varje människas hjärta som han vill komma för att lysa upp det med sitt gudomliga ljus, sin sanning och godhet. Det är vi alla som är kallade att formas till Jesu avbild och budbärare i världen. Det är vi som har fått förtroendet att förmedla hans kärlek speciellt till dem som nu är sjuka, isolerade eller känner sig ensamma.

”Fyll oss med längtan efter din stora dag, så att vi med kärlekens gärningar går Kristus till mötes och ställs på hans högra sida i himlen”, så bad vi i kollektbönen i mässans början. Vi får längta och vänta in Jesus och hans födelse under denna heliga adventstid. Bästa sättet att gå honom till mötes är att öva kärlekens gärningar. All kärlek och omsorg som vi visar vår nästa tar Jesus emot som om den var riktad mot honom och det är den faktiskt redan. Även om vi inte alltid är medvetna om det, så är Jesus alltid närvarande i vår nästa, speciellt i den mest behövande. Där väntar han på vår kärlek, ja, han vill liksom väcka upp oss ur vår själviskhets sömn: Håll er vakna! Jesus är vår nästa, den som står oss närmast. Han gör sig till vår nästa för att få oss att bli honom lik. Han vill liksom överlista vår själviskhet, så att vi glömmer bort oss själva och gläder oss över att få tjäna honom i vår nästa. Men det glömmer vi ofta, eftersom vi genom arvsynden har tendensen att glömma det som är viktigt och komma ihåg allt som är oviktigt. Det ovänliga förflugna ordet vi hörde i förra månaden etsar sig fast i minnet, men Guds dagliga nådegåvor lämnar oss ofta oberörda och glöms bort.

Kanske denna pandemi gör oss lite mer eftertänksamma och öppna för advents egentliga budskap? Det blir inte en så stor julrusch som tidigare. Julhandeln slår inga nya rekord. Vi kan inte mumsa i oss så många julbord som vanligt. Vi kommer i stället att visa omsorg om någon vi tidigare glömt bort. Vi glömmer inte bort att be och bikta oss. Vi fattar för första gången vad den äkta adventsstämningen är för något och håller oss vakna. Då är det advent.